

A close-up photograph of a doll's face, focusing on its right eye. The eye is a vibrant, artificial green color with a black pupil and a white sclera. The eye is surrounded by long, thin, dark eyelashes. The skin of the doll is a pale, off-white color with some visible texture and slight discoloration. The background is a soft, out-of-focus light color.

Ingrid Desjournová

**JEJÍ ŽIVOT V OČÍCH
PANENKY**

1

Barbara je stejně šedá jako sníh, když ho rozjezdí auta.

Choulí se do sebe, jako by chtěla zmizet, a nedokáže pochopit, proč se jí ostatní snaží přemlouvat. Nejsou to její kamarádky. Je jim úplně jedno, co je zač, a už vůbec je nezajímá, proč nemůže zůstat. Ony na tom ale trvají. Pochopitelně že ve vši slušnosti. Možná to dělají ze soucitu. Ještě trochu se zasmát na její účet.

„Omlouvám se, musím běžet.“

„Ale no tak, nechceš si s náma dát aspoň dvojku? Diplom se přece musí oslavit, ne?“

„Ještě budeme mít příležitost to oslavit... Mamka na mě čeká.“

„Mamka na mě čeká!“ napodobují ji kamarádky výsměšně.
„Kolik ti proboha je?“

Je jí čtyřicet. Právě dnes. Ale Barbara si dává pozor, aby to neprozradila. Stejně by to akorát znásobilo jejich posměšky. Samozřejmě že v jejím věku není běžné hned mizet pryč, aby maminka nebyla smutná, nebo mít pořád ráda panenky. Žádná z holek, které jsou tady kolem ní, si nedokáže představit, jakou cenu pro ni ten diplom, který právě získala, má. Malé vítězství jí samé nad sebou, protože konečně v životě něco dokázala. Velký posun na cestě s maminkou, která se na ni moc zlobila, když se do kurzu přihlásila. A nutno si přiznat, že ji nakonec přesvědčila hlavně perspektiva výdělků navíc.

„No, musím si ještě něco zařídit... Ahoj.“

„Tak jo, jasně, utíkej za mamkou!“

Dívky se rozchechtaly jako hyeny, ale Barbara tomu nevěnuje pozornost, stejně jako si nevěšimala soucitných pohledů, jimiž ji po celý rok častovaly. Jasně že nevypadá jako profesionálka ze salonu krásy, ale výborné známky, které u zkoušky dostala, by jim měly zavřít pusy. Diplom kosmetičky přece nikomu neukradla. Je její. A je to kouzelný klíč k jinému životu, v němž se bude cítit aspoň trochu svobodněji.

Mladá žena zrychlila krok. Protože jí skrz příliš tenké podrážky zalézala zima za prsty u nohou. Protože obchody brzo zavrou a ona si ještě musí pořídit dvě věci, které se rozhodla dopřát si k narozeninám: fotografii a panenku.

Od té doby, co se rozmohla digitální fotografie, je fotografů pomálu. Nejbližší, kterého našla, se nachází dvacet minut chůze od školy. Patnáct, když přidá do kroku. Barbara pospíchá tmou, ruce v kapsách obnošeného kabátu, který si před pěti lety koupila za třicet euro. Drobná dívka si energicky razí cestu proti proudu, prolétá se davem lidí, kteří se vracejí domů z práce, na namrzlém chodníku trochu uklouzne, ale nespadne, ustojí to. Klouže jako stín, kterého si sotvakdo všimne. Průhledná a skoro stejně studená jako sněhové vločky, které jí vnikají do očí a nosních dírek. Její rozhodnutí ji žene vpřed. Má právo si ty dárky dopřát. Má právo utratit tu trošku peněz, které jí matka dává. Takže i kdyby mělo starou dneska klepnout, tak to prostě udělá. Barbara bude mít svoji fotku a svoji panenku.

Do prvního obchodu vchází celá zadýchaná. V nose ji zaštípá výrazný zápach. Zacpe si nos a přitom si utře kapičku, kterou jí z nosu vypudil teplotní šok.

„To, co vás praštilo do nosu, je vůně vývojky a ustalovače. Dobrý večer, slečno.“

Barbara se cítí trochu hloupě. Všiml si, že jí teče z nosu? Proti své vůli se začervená a trochu se zakoktá.

„Do... dobrý večer. Ano, je to hodně cítit, ale vlastně to není až tak nepříjemné...“

„Jste milá, slečno,“ pousmál se muž, až se mu obličej rozpůlil vedví. „Já tu vůni mám rád. I když už patří do minulosti... Vlastně možná právě proto. Pochází z jiné doby, stejně jako já. Z doby, kdy jsme věděli, co je to trpělivost, kdy čekání bylo nádherné, kdy nestačilo tisíckrát zamířit na úsměv a doufat, že jednou narazíte na perlu... Tehdy umění fotografie ještě nebylo záležitostí náhody.“

Barbara sklopí hlavu. Neví, co na to říct. Vlastně se cítí skoro provinile, že náleží ke generaci, která jenom bere a odhazuje a kvůli níž živnost starého pána zachází na úbytě a nakonec ho donutí zavřít krám. Navíc se vždycky cítí nesvá, když lidé hovoří sami o sobě nebo když má dojem, že se ptají na její názor. Neumí vést konverzaci, nemá k tomu ten správný klíč. Všechno, co řekne, padne vždy vedle či do prázdna, a tak raději mlčí.

„Ale vás ty moje historiky nudí, to je mi jasné,“ povzdechne si prodavač. „Přišla jste si pro fotografii, pamatuji si na vás. Jen mi, prosím, připomeňte své jméno.“

„Bilessiová.“

„Bouchain... Beyerová... Bilessiová! Tady to je.“

Barbara převezme desky, velice obezřetně je otevře a vytáhne dva archy papíru, aby zkontrolovala, zda nedošlo k nějaké chybě, a usměje se.

„Je to hezké! Už je to zaplacené...“

„Ano, slečno, všechno je v pořádku.“

Muž se chystá pokračovat v konverzaci, ale Barbara už míří ven a současně se zaskřípěním dveří se s ním rozloučí. Starý pán se v mrazivém průvanu zachvěje a odkráčí se zahřát mezi své obstarožní přístroje.

Barbara je spokojená. Ta fotka pro ni hodně znamená. Žádnou jinou po svém otci nemá. Lesklý papír. Světlá minulost. Je jí šest a otec jí nese na ramenou. Usmívá se do objektivu. To bylo ještě předtím, než si jí začal všímat. To bylo zlé, moc zlé. Pak odešel. Potom už nic nebylo jako dřív. Nic. Složitá současnost. Nejistá budoucnost. Dívka zavrtí hlavou, aby potlačila

slzy, a protáhne krok. Má ještě šest minut, než v *Doll's Paradise* zavřou. To se dá stihnout, ale nesmí se příliš zdržovat a nechat brzdit vzpomínkami...

Světla v obchodě stále ještě svítí, ačkoli už je po zavírací hodině. Dneska má štěstí!

„Ani nevíte, jak se mi ulevilo, že máte ještě otevřeno!“

Barbara celá září. Tady je její hájemství, její ráj. Místo vyhrazené pouze a jedině jejím dětským snům.

„Říkala jste, že se zastavíte, tak jsem na vás čekala!“

„Děkuju mockrát!“

„Rádo se stalo, moje milá. Takže? Která vás dnes zláká?“

Žena doprovodí svá slova gestem a rozpřáhne ruce nad stovkami porcelánových panenek, které tu sedí jedna vedle druhé, všechny nádherně nastrojené. Bělošky, černošky, parádnice s nejrůznějšími módními doplňky. Některé mají upřený pohled osudových žen, jejichž kouzlo přitahuje muže toužící po dobrodružství. Jiné mají nezbedné oči malých uličnic. Když si má Barbara vybrat, obvykle bývá na rozpacích. Přesto neváhá. Už dlouhé měsíce šetří, chodí kolem výlohy, aby se ujistila, že její vyvolená tu stále je, hýčká ji pohledem. Tahle panenka pro ni bude mít neobyčejný význam: je první, kterou si pořídí za své vlastní peníze.

„Tuhle!“

Prodavačka se podívá směrem, kterým ukazuje prst. Její obličej se rozjasní souhlasným úsměvem.

„Skvělá volba. Jmenuje se *Sweet Doriane*. Je to nádherné dílo. Jen se podívejte na ty jemně tvarované rty! A ty výrazné oči,“ říká a sundává ji z regálu. „Šatičky má ze surového hedvábí a krajky z Calais. Budete si ji hýčkat jako v bavlnce, že?“

Žena s panenkou v ruce udělá krok vzad, jako by se chtěla ujistit, že osoba, která ji hodlá adoptovat, disponuje všemi náležitými vlastnostmi, aby se o svůj malý poklad svedla postarat. Barbara se usměje. Líbí se jí, že musí prokázat své schopnosti stát se porcelánovou matkou.

„Ale zajisté, madam! Jako by to bylo moje vlastní dítě,“ vyhrkne.

„Dobrá, dobrá... V tom případě je tedy vaše, moje milá. Ostatně když si ji teď zblízka prohlížím, připadá mi, že se vám podobá.“

Žena napřáhne ruku. Barbara do ní vloží bankovky. Má to přesně, strádala jedno euro ke druhému, odkládala drobné z peněz na kurz, šetřila si z kapesného. Prodavačka peníze přepočítá, usměje se, zabalí *Sweet Doriane* do hedvábného papíru a svěří ji nové majitelce, vzápětí otočí vypínačem a regály se ponoří do tmy. To je jasný signál. Transakce je dokončena, prodejna může zavřít.

„Ještě jednou vám děkuji... Na viděnou!“

„Ano, má drahá. Na viděnou.“

Barbara přemýšlí, zda by vůbec mohla být šťastnější, než je právě v téhle chvíli. Tiskne svůj poklad pevně k tělu a zdá se jí, jako by ji onen předmět hřál. Cestou domů se bude vznášet jako v oblacích. Letmo se podívá na hodinky: má velké zpoždění. Matka bude nadávat. Zkazí jí oslavu narozenin. Musí si pospíšet. Dívka přidá do kroku, projde okolo parčíku, kudy si často zkracuje cestu, a pak zaváhá. Jediná pouliční lampa, která ještě nedávno fungovala, zřejmě vypustila duši, a ačkoli Barbara zná cestu zpaměti, stejně má strach, že by mohla šlápnout do hovna nebo si v horším případě zvrtnout kotník. Ale když to vezme touhle cestou, ušetří si dobrých deset minut chůze a při troše štěstí dorazí domů s ještě přijatelným zpožděním. Takže ano, musí to risknout! Na místě se zastaví a otáčí se nazpět. Muž, který kráčí za ní, do ní v plné rychlosti narazí.

„Sakra, dávej pozor, krávo jedna!“

„Omlouvám se...“

Nemá čas se s tím sprostákem vybavovat. Barbara znovu vyrazí, noří se do zrádného příšeří parčíku a ani si nevšimne, že se těsně za ni zavěsí jiný muž.

2

„Krávo jedna! Děvko zasraná!“

Marc Percolès se nehodlá uklidnit. Chodník je široký jako náměstí a on musí vrazit zrovna do té jediné nerozhodné čúzy široko daleko, která neumí ukočírovat ani svoje tělo v prostoru. Lidi by asi měli dostávat řidičák i na chození po chodníku. Aspoň by pak na ulicích bylo míň pitomců. Muž si povzdychne. Vlastně se zlobí spíš na sebe než na chuděru holku, která z něj musela mít šok. Štve ho to, protože se jí mohl vyhnout. *Předtím* by se jí rozhodně vyhnout dokázal. Žere ho pomyšlení, že ji nedokázal obejít. Trápí ho, že jí musel ublížit už jen vahou svého těla. Kolik vlastně mohla vážit? Padesát kilo i s postelí? Chudák holka.

„Jsem ubožák, naprostej zoufalec!“

Na tu holku už se nezlobí, jeho hněv míří na něj samého. Naštvaně dál kulhá po namrzlém chodníku, nadává na život, na osud, na svoje zkurvené tělo, které ho zradilo. Ani ve snu ho ale nenapadne, aby si snad jako nějakej invalida mávl na taxík. Jet metrem taky nepřichází v úvahu, betonové schody dolů a pak zase nahoru. Takže jde pěšky. Tak rychle, jak jen může. Stejně jako to dělával, když na to nemusel myslet. Stejně jako *předtím*.

Za dvacet minut je na místě. Zpocený, udýchaný jako kůň. Ale je na místě. A v rekordním čase, pánové. Napadne ho, že by měl začít s nějakým paralympijským sportem, a dá si pozor, aby nezačal křičet vzteky. Na tomhle místě by se to nehodilo.

Ačkoli na tomhle místě vlastně ano, ale zrovna teď na to není ta správná chvíle.

Je to tu samej policajt. Jak jinak, když je na policejním komisařství. Každý si tu najde to svoje. Nováčky, uniformované příslušníky, ty, co nosí vysoké čepice se štítkem, poldy v civilu, mladé, staré, ty, co musí psát zprávy jedním prstem, nebo třeba ty, co se poflakují a klábosí vzadu vlevo na konci chodby u chrchlajícího kávovaru. Člověk si připadá, jako by vešel do kurníku, a každopádně ho musí napadnout, že tyhle slepičky nejsou ani trochu nebezpečné! Bez sebemenších obtíží by se mezi ně dokázala vetřít liška a úplně je oškubat. Marc nadává. Kretění neschopný! Jeho přítomnost nikoho ani v nejmenším nevzrušuje, takže bude muset vyrazit na malou obhlídku. Vezme to chodbou, kde policisté trpělivě čekají na kávu, kráčí tiše, špicuje uši, aby odhalil tajemství jejich hovoru.

„...skvělej týpek, fakt! Proti němu nemůžeš říct ani popel.“

„To jo, mluví se o něm až v Marseille...“

„Uvidíš, že to bude dobrý. Ale už předtím bejval trochu cáklej... To víš...“

„Jak jako cáklej?“

„No, takovej ten týpek, co čte filozofický knížky a všechno ví všechno zná. Není nic, co by neznal. Ani chlapi z laborcky ho nikdy na ničem nenachytali. Ví toho tolik jako voni, možná i víc. Kluci tady mu říkají chodící encyklopedie. I když teda, teď to bude spíš jednonohá encyklopedie! Ha ha ha!“

Druhý policajt se taky rozchechtá. Trvá to několik vteřin. Teprve o čtyřicet vteřin později si všimnou, že se k nim připojil někdo třetí. A směje se na celé kolo. Hlasitě, přehnaně. Takovým tím smíchem, který si počká na svou chvíli, aby vám explodoval do tváře, aby vás zaplavil hněvem, aby vás sžíral jako vychrstnutá kyselina. Oba kolegové naprosto synchronizované otočí hlavu. A rázem své veselí utnou. Mladší z nich přitom napodobí svého staršího kolegu. Ten, který doposud hovořil, zůstane chvíli zaraženě stát, ve tváři se mu zračí dvě protichůdné emoce: ta, kterou se ještě před pár vteřinami bavili, a ta, která

si právě pozvolna razí cestu jeho páteřní míchou. Vykulil oči, zúžily se mu zorničky, strachy se začíná potit. Na čele mu vyskočí perličky potu, v koutku úst se zrodí slina, rozechvěje se mu brada.

„Ka... kapitáne Percolèsi... Ale... neměl jste přijet až zítra?“

„Jo, to měl, chlapče, takže to nejspíš bude moje chyba, že jsem tě přistihl, jak mně meješ prdel, že jo? Jak se jmenuješ?“

„Poručík Matel. Denis Matel. Mrzí mě to, pane kapitáne, nechtěl jsem se vám vysmívat...“

„Fakt ne? A jak tomu teda chceš říkat?“

„Já... Byla to hloupost, máte pravdu. Je to neomluvitelné. Prosím vás za prominutí. Ale moc vás prosím, nedávejte to do hlášení, vždyť to byla klukovina.“

Klukovina... Marc se zhluboka nadechne. Hlavně se nerozčilovat. Natož hned první den. A kvůli něčemu takovému.

„Jasně.“

„Fakt? Tak to děkuju, pane kapitáne! Ještě jednou pros...“

PRÁSK! Ani nestihl dokončit větu. Percolès je možná oslabený, ale není padlý na hlavu. Ani obrazně, ani doslova. Ten ňouma si ničeho ani nevšiml a najednou schytl parádní ránu do ksichtu. Takovou dobře mířenou, která šla rovnou od hrudníku — nebo od srdce? — a dopadla přesně nad kořen nosu. Chlápek leží na zemi a svíjí se bolestí. Jeho mladší kolega se instinktivně stáhne do střehu, chystá se bránit, kdyby ho Marc taky napadl, možná by mu ránu dokonce zkusil vrátit.

„Tak pojď. Bouchneš si do kripla?“

„Jestli mě napadnete, tak jo!“

„Líbíš se mi. Dojdi mi pro aspirin, cítím, že mi nabíhá migréna.“

„Ale... Co Matel?“

„Nemám rád, když musím čekat. Padej!“

Mladý policista odběhne. Člověk nemusí být nijak zkušený špion, aby mu bylo jasné, že do lékárny pro krabičku s léky rozhodně neběží. Kámoš od kávovaru to nejspíš utíká někomu prásknout. Percolès si povzdychne, letmo se podívá na

Matela, který stále ještě trochu otřesený sedí na zemi, pokrčí rameny, projde chodbou zase nazpět a vrátí se do své kanceláře.

Má tak velkou radost, že tu najde svou starou dobrou židli, ze které ho bolí záda, kovový stůl s pomačkanými zásuvkami i toho debilního psa s kývajícím hlavou, kterého dostal od kolegů k nějakým narozeninám, takže si ani nevšimne, že se něco změnilo. Až po dobrých pěti minutách svráští obočí a chystá se zahalekat na plné pecky jméno majora, který zrovna vstoupí do kanceláře.

„Taky jsi mohl zaklepat!“

„A ty sis to mohl odpustit. Kurva, Marcu, nejseš tady ani deset minut a už všechny sereš!“

„Taky tě rád vidím, Angeli.“

„Měl jsi přijít až zítra,“ rozčiluje se major.

„Tak proto. Máš dojem, že bys mi měl zorganizovat nějakou debilní oslavu na uvítanou? Díky, nemám zájem.“

„Neser. Copak nedokážeš pochopit, že by nám třeba udělalo radost tě prostě jenom přivítat?“

„V pohodě. Nevracím se z koncentráku, nemusíte to přehánět. Nemáš oheň?“

Major Gardeni ho rezignovaně přestane poučovat o špatných návycích, které mají ostatně společné, spokojí se s pouhým povzdechnutím a podá mu zapalovač. Marc si zapálí, silně potáhne a nechá kouř sestoupit hluboko do svých útrob.

„Kurva, já jsem tak rád, že jsem zpátky!“

„Není to moc brzo?“

„Doktoři mě pustili. Jsem schopný služby.“

„O tom nemluvím, Marcu. Prožil jsi peklo...“

„No a? Myslíš, že jsem z toho zmažoril nebo co?“

„Ne, to přece neříkám... Ale muselo tě to zasáhnout.“

„Dej mi pokoj. Už jsem si těch šarlatánskejch psychoušů užil dost, při rehabilitaci mě téměř hovadinama srali v jednom kuse.“

„Ty vole, ty ses vůbec nezměnil!“

„Tak vidíš! Nebudu nikoho otravovat a ani tebe nemusím prosit, abys mi ukázal, jak to v týhle kanceláři, která se mi mimochodem vůbec nelíbí, chodí... Ale ještě jsem se nestihl pozdravit s kolegama, takže mě teď určitě omluvíš!“

Pod dohledem svého zaraženého nadřízeného si Marc sundá svetr a pak i tričko. Gardeni je na rozpacích. Dokonce je mu trochu do pláče, když svého přítele vidí v takovém stavu.

„Co to děláš, Marcu?“

„Hodlám si ušetřit několik měsíců zvědavých pohledů,“ odpoví a rozepíná si džíný.

„Ne, nech toho, kurva. Čeho tím chceš dosáhnout?“

„Ničeho. Já už nechci vůbec nic, Angeli,“ ozve se hořká odpověď.

Marc lehce zavravorá dopředu a nechá si kalhoty sklouznout až ke kotníkům. Major chtě nechtě odvrátí hlavu.

„No tak pojď, pojď do toho! Nebud' srab! Jen si to prohlídni!“

„Nemůžu.“

„Jak chceš.“

Kapitán překročí hromadu oblečení a zamíří ke dveřím, aniž se ho jeho přítel pokusí zadržet. Pomalým krokem kulhá hlavní chodbou. Když prochází okolo, lidé zmlknou, očima utíkají kamsi k zářivkám nebo noří pohledy ke špičkám prstů, k botám, k čemukoli, co jim umožní uniknout od představení, které jim Percolès nachystal a na které je nutí se dívat. Muž pokračuje volným krokem dál, provokuje mezi kanceláři. A ne že by jen mluvil hlasitě, rovnou křičí:

„Tak čemu se takhle nahej podobám? Sem s tím! Jen se podívejte, vy bando flákačů. Prozkoumejte každou kousek mého těla jednou provždy! Neoblíknu se dřív, dokud si mě každé z vás pořádně neprohlídne. Protože když už jsem to jednou udělal, tak nechci, abych v jediném vašem pohledu ještě někdy viděl nějakou lítost nebo nedůvěru, je vám to jasný?“

3

„Promiňte, slečno, nevíte, prosím vás, kolik je hodin?“

„Nevím, bohužel.“

„To od vás ale vůbec není hezký, co říkáte, když máte na ruce hodinky!“

Jak si toho ten člověk mohl v té tmě všimnout? Vždyť ona sama má co dělat, aby rozpoznala, kam šlape! Barbara tápe. Vůbec se jí nelíbí, že se ocitla sama v parčíku a v patách má neznámého muže, který ji už pár minut sleduje a stále se k ní přibližuje. Instinkt je něco neuvěřitelného. Je úplně jedno, že je vám čtyřicet a ještě nemáte žádnou zkušenost s muži, stejně okamžitě vycítíte, že jste v nebezpečí. Rozbuší se vám srdce, sevře krk a strašně moc se vám chce na záchod. A tak Barbara přihloupě odpoví, že se jí hodinky rozbily. Ale už v té chvíli ví, že měla radši mlčet a co nejrychleji zmizet. Chlápek ji dožene a zastoupí jí cestu, vyzývavě si před ni stoupne. Dívka si netroufne ani zvednout hlavu a podívat se na něho. Nedívala se na něj, ale stejně ho prohlédla. Stačila jediná vteřina, aby vytušila jeho záměry. Je starší než ona, možná stejně starý jako její otec. Je statný, navzdory zimnímu chladu má na sobě zpola rozepnutou košili, ze které mu lezou upocené chlupy. Smrdí potem a pivem. V koutku úst má bílou skvrnku, jak si musel utřít sliny. Hodně se potí. Mne si velké dlaně, a jak tře jednu o druhou, ozývá se suchý zvuk mozolnaté kůže. Je neuvěřitelné, co všechno člověk vnímá, aniž se na toho druhého vůbec podívá...

„Ty budeš pěkná lhářka, co, a přitom vypadáš jako svatá netýkavka?! Copak si myslíš, že nevidím, jak ti pod tím tvým

jeptiškovským ohozem stojej bradavky? Jo! To mě vzrušuje! Líbí se ti, že mě vzrušuješ, ty svině jedna, co? Jinak by ses tady nepromenádovala sama v noci po parku...“

Slovo „svině“ ji natolik šokovalo, že tam stojí jako opařená. Svině! Proč svině? A proč si vůbec klade takové otázky, místo aby vzala nohy na ramena?

Někdo musí přijít, dřív než bude pozdě. Ví, že ji někdo musí zachránit. Protože už tuší, že sama se z toho dostat nedokáže. Že si to bude muset nechat líbit. Že vlastně možná má být povolná. Už si není jistá ničím. Vůbec netuší, jak má zareagovat. Nebo tedy ano, ví, teoreticky. Ale v tu chvíli ji to nenapadne. Přijme pasivitu jako povzbuzení, tak ať je to rychle za námi, někdo přece musí přijít. Jenže tu nikdo není. Nikdo, kdo by slyšel její volání o pomoc. Je paralyzovaná. Hrdlo má úplně, ale úplně stažené. Napadne ji, jestli se člověk může zadusit vlastním strachem, jen tak, úplně sám, a umřít. Pálí ji oči, cítí, že jí začínají téct slzy.

„Tak co? Někdo ti vyřízнул jazyk? Nebo chceš, abych se ti na něj podíval?“

Nedá jí žádnou šanci odpovědět nebo se bránit, plnou vahou svého těžkého těla se na křehkou dívku vrhne a přitlačí ji ke stromu. *Páchne*. To je první věc, která jí proletí hlavou. Zápach jí způsobuje nevolnost. Barbara odvrátí hlavu, aby ho nemusela dýchat, a tváří vrazí do hrbolaté větve. Muž si ji ale jednou rukou přitáhne za bradu a donutí ji, aby se k němu otočila čelem.

„No tak, neříkej, žes to takhle nechtěla!“

Ne! Prosím vás! Prosím vás, nechte mě! Tak by ráda odpověděla. Ale on už tiskne svůj sprostý knír na její rty, už jí cpe tlustý jazyk do pusy, nutí ji přijmout skutečnost, že ji napadl. Smrdí mu z pusy. Pivo, ano, ale nejenom. Zápach špatně vyčištěných nebo jen sporadicky čištěných zubů. Barbaře proletí hlavou, že určitě bude mít zažloutlé zuby a na nich takové ty skvrny, jaké se na sklovině někdy usazují. On je ale bude mít spíš úplně hnědé. Jak se ta věc vůbec jmenuje? No jasně! Zub-

ní plak. Nejasně se jí vybavují preventivní přednášky o „dentální hygieně“. Proč je ale radši neupozorňovali na nebezpečí, které číhá v neosvětlených parčících, a na chlapy, ze kterých táhne pivo? Z kontaktu sliznic toho individua s jejími je jí na zvracení, všechno jí pálí. Raději by se v anachronických vzpomínkách vrátila do školní třídy. Kdyby se pořádně soustředila, tak by to určitě dokázala. Epilace, líčení, masáž. Ano, to je ono. Nechat tělo být. Stát se pouhou pozorovatelkou, zdálky sledovat stále ještě mladou a křehkou nymfu lapenou do pasti odporného sklípkanu. Ano, přesně tak, obrovský odporný sklípkan. Barbara by se mu nejradši chtěla vyzvracet do pusy, zasáhnout ho teplým proudem zvratků, do krve mu pokousat jazyk, ale o tom už teď ona nerozhoduje. Ona sama je pryč, už není tady na tom špinavém písku, tak vzdáleném od všech světel, snad proto, aby lépe skrývala násilníkův zločin. Vznáší se jinde, nad jejich hlavami. Nemá strach, jen čeká, až to přejde. Nakonec to vždycky přejde, nebo ne? Ne.

Musí doufat, že jí kotevní lano z ruky ještě zcela nevyklouzlo: navzdory všemu však její tělo vysílá signály, které by radši nevnímala. Nestačí mu, že jí strká jazyk do pusy. Jednu ruku už jí vsunul pod košili a neobratně hněte a štípe její křehké tělo. Druhou jí rozepíná sukni a dostává se jí do kalhotek. Sklípkan se zdá být všude. Palec s ukazováčkem rozhrnují stydké pysky. Rozpečetují otvor, v němž doposud nikdo nešátral. Články mužových prstů se třou o její klitoris, až z ní vyrazí výkřik bolesti.

„To se ti líbí, kurvičko, co? Tohle ti přijde draho, teď poznáš, co je to pořádný chlap!“

Vousáč nekompromisně strká své tlusté prsty do dívčiny vaginy a tvrdě se v ní hrabe.

„Seš teda pěkně mokrá, ty čubko!“

Ten pitomec jí musel protrhnout panenskou blánu a vůbec mu nedochází, že je to krev. Barbaře se chce brečet. Nádávat mu. Nějak zareagovat. I kdyby ho měla poprosit. Ale z jejích bolestí otevřených úst žádný zvuk nevychází. Připadá si, jako by se topila, vdechuje znečištěný pařížský vzduch,

vůni piva i znásilnění, které se kolem ní rozlévají. Na rameni jí přistane ruka a donutí ji, aby si sedla na bobek. Zády naráží do kmene stromu. Podlomí se jí kolena a odře si je o zem. Muž si rozepíná kalhoty.

„Tak mi ho pojd' vykouřit, couro!“

„Ne! Prosím vás...“

„Drž hubu. Kuř!“

Chytne Barbaru za vlasy. Zacpe jí nos. Aby mohla dýchat, musí otevřít ústa, jinou možnost nemá. On toho využije a nacpe jí tam penis. Ona se poddá, doufá, že by ji mohl přestat tak silně svírat, ale jeho stisk trvá ještě dlouhé a dlouhé vteřiny. Aby se ujistil, že už bude poslušná. Pevně ji drží za hlavu a brutálními pohyby vpřed a vzad se do ní zanořuje čím dál tím hlouběji, až jí lebka při každém přírazu naráží do stromu. Konečně jí pustí nosní dírky, přerývaný dech je bolestivě rozlepi. Smrad. Smrad je opět to první, co její mozek zaznamená. Zavětrit nepřítele, dřív než se odváží znovu nadechnout. Ten smrad! Štiplavý zápach moči a špíny. Hnusný smrad. Převládá v něm mužský pot. Sprchu nejspíš nezná. Určitě má taky takové ty bílé boláky, napadne ji. Slyší ho, jak funí, představuje si jeho tlusté panděro, co jí plandá nad hlavou, a ten jeho ubohý mužský ksicht, když si uleví do úst nebohé dívky, aniž by se slitoval nad jejími uslzenými tvářemi, nad nářky raněného zvířete nebo alespoň nad tím, jak se celá křečovitě třese, když se jí zvedá žaludek a ona dáví žaludeční šťávy na jeho nechutný ocas. Copak se zastavil čas? Barbara má dojem, že je tu už celý měsíc, rok, století. Že byla odjakživa tím zbitým psem, tou pokořenou sviní povalenou na zemi. Že on je její pán a ona ho zklamala. A že svou chybu už nikdy neodčini. Ona, která se narodila jako žena. Že tohle je její osud. Proč ji to vlastně napadá? Neví. Zajímá ji to, ptá se sama sebe. Obrací se sama k sobě, zapomíná na muže, který ji tlačí do jazyka, zapomíná, že se tváří, jako by ji už nikdy nechtěl pustit a nechat být. Divný pocit. Jako by přesně tuhle situaci už někdy dřív prožila.